

SUSANNE AHLENIUS

DØDELIGT
BEGÆR

EROTISK
KRIMI

Hoi
forlag

I

FREDAG DEN 22. MAJ 2009

DA KRISTINA TRÅDTE UD på gaden foran Hilton ved Paddington station, havde hun seks dage tilbage at leve i.

Det var en skøn fredag i maj, og hele Europa var ramt af en hedeølge. Den globale opvarmning var et tilbagevendende emne i medierne, og eftersom det var varmere end normalt, fik alle miljøaktivisterne opbakning til deres argumenter. Sommeren 2009 ville uden tvivl blive mindeværdig rent vejrmæssigt, men Kristina fornemede frem for alt, at det ville blive den sommer, hvor virksomheden skulle komme til at køre med overskud. Efter nogle svære år var der begyndt at ske noget i forhold til konsulentopgaverne. Nu var hun i London hos en af sine største kunder, som hun havde haft helt fra begyndelsen. Den ene kunde havde anbefalet hende til den næste, og sådan var det fortsat. Med små skridt skulle hun nok vise alle dem, der havde tvivlet på hende. Selv forældrene.

Da den varme vind gled gennem hendes lange, brune hår, tænkte hun, at det såmænd gerne måtte blive varmere i Sverige. Lidt global opvarmning ville ikke skade hjemme i kolde Svedala, hvor det var vinter i næsten seks af årets 12 måneder ... og nu hun tænkte på seks, mindede det hende om et andet område af hendes liv, der havde været tørlagt i lang tid. Faktisk så tørt som en ørken.

Hvilket var grunden til, at hun nu trådte ind ad døren til pubben på vej tilbage til hotellet. Hun ville finde sig noget pænt at lege med, for Kristina holdt af at lege. Hun havde aldrig været nervøs for at kontakte fremmede mænd. Ofte førte den slags møder til den bedste sex. Afslappet og behageligt fri for "jeg ringer til dig igen".

Hun vidste godt, at mænd vendte sig om efter hende på gaden. Langt bølgende hår, høje hæle, en stram, kort nederdel og en skjorte, der sad som støbt om de fyldige bryster. Det var en helt bevidst strategi, og den tog altid keglere. Mænd var så forudsigelige.

Den sidste tids arbejdsbyrde havde dog betydet, at sexlivet havde stået i stampe. Men nu skulle hun feste, for det var hun værd, tænkte hun, da hun stod uden for døren til pubben med sin mappe i hånden. Hun var gået forbi den adskillige gange. Den pudsede, hvide facade indrammede nogle smukke vinduer med glasmosaikker i forskellige mønstre og farver. Over hendes hoved svævede et mørkt skilt med pubbens navn: *The Victoria*. Det passede lige til Kristina. Victoria betød sejr på latin, og det var perfekt for hende.

Hun hørte et pift og kiggede hen mod bygningen ved siden af, hvor tre fyre lænede sig ud over rækværket på et stillads. Før hun åbnede døren til pubben, sendte hun dem et fingerkys, og de kvitterede med yderligere nogle pift.

Indenfor blev hun budt velkommen af herlig summende snak og en hyggelig stemning. Oppe ved baren sad der næsten udelukkende mænd, og bag baren arbejdede en ældre mand og to yngre fyre. Bartenderen tog imod hendes bestilling.

Kristina så sig omkring. Dette var prototypen på en engelsk pub: mørke træpaneler, portrætter af de kongelige, spraglet tapet, og naturligvis var der billeder over det hele af dronning Victoria. Alt herinde, lige fra de udskårne detaljer på panelerne til de kuglerunde lamper over den store bar i mørkt egetræ og det store ur bagved, fik det til at føles hyggeligt og hjemligt.

Den bartender, der tog imod hendes bestilling, var lækker på en lidt farlig måde. Om det skyldtes arret på kinden eller hans pjuskede hår og smukke øjne, vidste hun ikke, men hun ville i hvert fald ikke have noget imod at kneppe ham. Hun forsøgte at få øjenkontakt, da han stillede glasset med Pimm's foran hende, men han smilede bare venligt. Den berømte Kristina-effekt bed ikke på ham.

Kristina slugte næsten hele sin drink, før hun forsigtigt stillede glasset fra sig og tænkte tilbage på dagen. Den havde været lærerig. Der var kommet både gode og kloge ideer op i forhold til sammenlægningen af virksomheden. Hendes præsentation var blevet rost. Men, og der var jo altid et men, der var som sædvanlig også ansatte, der ikke brød sig om forandring. Reformfjender kaldte hun dem. Men heldigvis havde de ikke fået spillerum ved mødet. Den slags

udmærkede sig mest ved at tale dårligt om virksomheden og endda også om hende. I nogle tilfælde havde hun hørt dem omtale hende som "isjomfruen", men hun var ligeglad med andres mening. Virksomhedens ledelse havde tillid til hende, og alt andet var uvæsentligt. Men det ville ikke blive en let opgave. En del af de ansatte ville blive tvunget til at søge nyt job efter sammenlægningen, og det var hendes opgave som ekstern konsulent at gennemføre opsigelserne. Men alt det praktiske ville hun kaste sig over, når hun var tilbage i Stockholm i morgen formiddag. Nu ville hun bare slappe af. Hun bestilte endnu en drink og skød samtidig brystet så meget frem, at knapperne var lige ved at give efter for presset. Ingen reaktion.

Ærgerligt med sådan en godbid og så de smukke øjne.

Nå, men Kristina forstod en hentydning. Hun drak hurtigt sin drink, og det ville ikke blive svært for hende at finde en eller anden, før aftenen var ovre.

I den anden ende af baren sad en mand og læste dagens avis. Hun kunne ikke se hele hans ansigt, men deres blikke mødtes hen over avisen. På forsiden stod der et eller andet om den økonomiske krise i Europa. Så lagde han avisen fra sig og kiggede direkte på Kristina.

For satan, han så godt ud.

Den kildrende fornemmelse i ganen kom krybende. Hun fugtede læberne med tungen. Så nikkede han let til hende og smilede.

Hun syntes om hans anerkendende blik og lod langsomt hånden glide hen over blusen og løsnede endnu en knap. Så skævede hun hen til ham, og igen mødte han hendes blik. Han havde pæne ansigtstræk, der var som mejslet i sten. En lille, smal næse og pæn ansigtshud. Mørke, markerede øjenbryn. Hun kunne ikke se øjenfarven på denne afstand, men de så pæne ud. Han vinkede den lækre bartender i de sorte jeans og sort skjorte med oprullede ærmer hen til sig.

"Frøken, den herre derhenne vil gerne betale for den næste drink."

Det var bartenderen, der var kommet hen til hende.

Hun sendte manden et af sine mest charmerende smil, men han blev siddende. På nogle punkter var Kristina gammeldags, hun så helst, at manden tog det første skridt, men nu var han igen fordybet i sin avis. I stedet vendte hun sig mod bartenderen, der var ved at

blande hendes tredje drink. Han hældte den gyldne væske op fra en flaske, der stod Pimm's på, hvorefter han tilføjede isterninger, Sprite, citron, appelsinskiver og en agurkeskive, der var en lidt usædvanlig ingrediens i en drink, tænkte hun. Da han var færdig, stillede han glasset foran hende. Kristina lukkede sine velformede læber om det sorte sugerør og kiggede igen hen på manden.

Men hvad laver han dog?

Nu havde han rejst sig og var på vej hen mod døren. Det var ærgerligt, for hun havde set frem til lidt sex. Men så måtte hun vel bare lege med sig selv. Hun tømte glasset med den gyldne drik og bestilte en ny. Nu havde bartenderen fået selskab af sin ældre kollega. Hun smuglyttede til deres samtale.

“Chris, er det i orden, hvis jeg går lidt tidligere?”

Den ældre mand tænkte sig om længe, før han kiggede stift på den anden bartender. “Ja, men lad det ikke blive en vane.” Chris klappede ham venligt på skulderen. Før han forsvandt ud ad døren, sendte han Kristina et sidste blik.

Nå, så var morskaben slut.

Kristina næsten slugte drinken, da hun så, at klokken nærmede sig ni. Hun skulle pakke før hjemrejsen i morgen til Stockholm. Chancen for at få noget på kroen så ud til at være forpasset, og så kunne hun lige så godt vende hjem til hotellet. Det skulle blive skønt at sove lidt længe. Hun gjorde tegn til, at hun ville betale, og tog sit VISA-kort op af tegnebogen. Da alt var betalt, gik hun ud i den skønne Londonaften.

Kristina begyndte at gå, men da hun gik hen over gaden, hørte hun motorlyd, og nogen dyttede af hende. Hun blev ved med at gå, da en mørk Range Rover gled op på siden af hende. Manden i den rullede vinduet ned.

“Godaften, frøken. Kan jeg tilbyde et lift?”

“Mit hotel ligger få minutters gang herfra.”

“Du har ikke lyst til en drink?”

Hvorfor talte han ikke med mig derinde?

Hun kiggede ind i bilen. En autostol til et barn og en guldring på venstre hånd. Den havde hun ikke set inde på baren. Han var nok

også bare ude efter lidt sjov, og hun ville ikke holde sig tilbage. For hun tvivlede ikke på, hvad han virkelig var ude efter, selvom han havde budt hende på en drink.

“Der er en bar på mit hotel. Vi kan tage en drink der. Så er der ikke så langt til værelset.” Hun afventede hans reaktion.

Han var helt med på den.

“Perfekt,” svarede han, rakte over og åbnede døren i passagersiden. Hun gik rundt om bilen og satte sig ind. Den lugtede, som om den lige var kommet fra fabrikken. Sæderne var af læder, men dækket af tynd, gennemsigtig plastik.

Mærkeligt at lade plastikken sidde på. Men måske var han lidt pedantisk.

Instrumentpanelet lyste som et helt cockpit, og hun sad fantastisk godt. På bagsædet stod der en stor mappe ved siden af barnestolen. Han steg ud af bilen og smed stolen og mappen om bags.

“Det ligger kun nogle minutter herfra. Hotellet hedder Marble Arch Inn og ligger på ...” Mere nåede hun ikke at sige.

“Jeg ved, hvor det ligger.”

Kristina lænede sig tilbage. Alkoholen var begyndt at virke, og hun slappede af.

“Ny bil?”

“Hentede den i morges. Det er på tide at få den indviet,” sagde han og lagde en hånd på hendes ben. “Som du kan se, er jeg gift og har barn.” Han viftede med en finger. “Men dig er jeg bare nødt til at smage på.”

Det her var en mand, der vidste, hvad han ville have, og tog det. Han lagde hendes hånd mellem sine ben.

Wow, han behøvede ikke skamme sig over noget.

Kristina havde svært ved at sidde stille, men lod hånden ligge. Bare tanken om at få den der ind i sig, fik hende til at knibe benene sammen. Hårdt.

Efter nogle minutter kørte han ind på en parkeringsplads foran et mørkt kontorhus og slukkede motoren. Han lænede sig frem og kyssede hende. Hurtigt havde han hånden oppe under kjolen, hvor der allerede var fugtigt, og i løbet af få sekunder havde han stukket

to fingre ind i hende. Hun klynkede, da han kyssede hende krævende og hårdt.

Så trak hun hans hånd op ad trusserne, stoppede langsomt fingrene ind i munden og suttede på dem. Duften fik den kildrende følelse i halsen til at brede sig til resten af kroppen.

Så bad han hende trække op i kjolen og rykke om på bagsædet. Han stillede sig med et knæ på hvert af de forreste sæder og greb fat i hendes trusser, hvorefter det lille rum fyldtes af lyden af stof, det blev flænset itu. Kristina begyndte at røre ved sig selv, kærtegnede de opsvulmede skamlæber og stønnede let, da den næsten elektriske fornemmelse kom krybende ind på hende. Langsomt bøjede han sig frem mod den våde sprække og lod tungen lege med hendes opsvulmede klit. Kristina klynkede og kunne ikke ligge stille, da han lod tungespidsen glide over skamlæberne. Hun klemte benene sammen om hans ryg, lagde hænderne om hans hoved og pressede sig op mod ham. Nu var han inde i hende. Hun trak vejret i korte, hurtige stød. Han var overalt, fyldte hende med tungen. Kristina vred sig og holdt næsten op med at trække vejret, da han greb fat om hendes lår og trak dem så langt fra hinanden, at han kunne slikke hende fra vid og sans. Kristina kunne ikke holde igen mere og lod orgasmen strømme igennem hele sin matte krop. En langtrukken stønnende lyd gled ud af hende, idet han kiggede op på hende fra sin stilling mellem hendes ben.

Han var våd rundt om munden. "Nu vil jeg kneppe dig hårdt."

Så bad han hende vende sig om, så hun stod på alle fire hen over bagsædet. Herfra kunne hun se lige ned i bagagerummet, hvor hans mappe stod åben. Den var fyldt med sexlegetøj.

"Tag bare en, som du tror, du kan klare." Han grinede, da hun valgte den største. "Vi skider på glidecreme, eller hvad siger du?" spurgte han og tog den fra hende.

"Hold op med at tale."

Centimeter for centimeter tog hun imod den, mens han masserede hendes anus med tommelfingeren. Skeden strakte sig omkring plastikpikken, og hun stønnede højt, da hun hørte hans tunge vejtrækning i sit øre. "Du kan lide det hårdt, hvad? Du kan bare ikke få nok."

Kristina stønnede bare som svar, da han bed hende i nakken og fortsatte ned ad ryggen. Da hun ikke troede, han kunne presse den længere ind, trykkede han til, og hun måtte bide sig hårdt i læben for at lade være med at skribe.

Smerten forsvandt efter lidt tid, men hun orkede næsten ikke at trække vejret mere, så forpustet var hun blevet. Men han var ikke færdig med hende endnu.

Han greb hårdt fast om ballerne og lod hånden glide blidt over hendes ryg, mens hun mærkede pikken glide ind mellem skamlæberne.

“Det skal blive mig en sand fornøjelse at kneppe dig.”

Hun var ikke forberedt på, hvor stor han var, og sugede vejret hårdt ind mellem tænderne for at kunne tage imod ham. Så prøvede hun at få ham til at tage det roligt, men han kneppede hende så hårdt, at hun kunne mærke hans nosser slå ind imod sig. Bilen vuggede, og hun takkede himlen for, at den havde tonede ruder.

Pludselig mærkede hun et tryk omkring halsen. Det var ubehageligt, og hun forsøgte at få det væk, men han blev bare ved at trænge hårdere ind i hende. Han stønnede højt, og hun blev klar over, at denne mand havde i sinde at kneppe hende sønder og sammen. Hun forsøgte at få det væk, som klemte om halsen, men han pressede hende tættere op mod bagsædet, så hun næsten ikke kunne ånde. I netop det øjeblik skeden trak sig sammen i krampe om hans pik, mærkede hun, hvordan hans varme sæd pulserede op i hende. Trykket om halsen blev hårdere, og hun hørte en rå latter bag sig.

2

MANDAG DEN 15. MARTS 2010

“DU KAN MENE, hvad fanden du vil om mit lederskab, men så længe jeg er chef her, så har du bare at rette ind.”

Tyler Rimes forsøgte at bevare roen, og det blev kuglepennen i hånden, der måtte tage imod det værste af hans vrede.

“Tag det nu roligt, vi kan vel tale om det her som voksne mennesker?” sagde Jake Wood og bakkede samtidig langsomt hen mod døren.

“Jeg er færdig med at diskutere. Jeg tager til Stockholm i morgen og er tilbage om nogle dage. Du sørger for at gøre det nødvendige.”

Jake lo hånligt. “Og hvem er så chef, mens du er væk?”

“Brian. Du må hellere holde dig i skindet, for hvis du lægger dig ud med ham, er du færdig hos politiet, uanset hvem der er din far.”

Jake smækkede døren i bag sig, og Tyler stod tilbage og rystede på hovedet.

Der var engang for længe siden, hvor de havde været bedstevenner, men nu var det intet venskab tilbage mellem dem. Nogle gange undrede Tyler sig over, at Jake absolut ville arbejde sammen med ham, men han orkede ikke lave en profil på sin gamle kammerat. Det var sikkert ikke godt for nogen af dem at arbejde sammen hver eneste dag, men han ville aldrig selv opgive sin karriere for Jakes skyld. Han havde sagt undskyld tusindvis af gange, men Jake var ligeglad, og til sidst havde han opgivet. Forstod han ikke, at Tyler selv havde det lige så dårligt? Mary havde jo været hans livs kærlighed.

Men der var intet, jeg kunne have gjort anderledes.

Nej, nu måtte han tage sig sammen.

Skænderiet i mødelokalet havde trukket tilskuere, men nu stod alle og lod, som om de var vældigt optaget af det, de havde været i gang med, før helvede brød løs. Han kiggede ind i lokalet, hvor alle andre end Jake sad.

“Jeg tager af sted nu. Vi ses om et par dage. Hvis der bliver noget, kan I få fat på mig på e-mail eller i akutte tilfælde på mobilen. Hav det godt.”

Liz kom hen til ham og gav ham et knus. “Sørg nu for at hvile dig lidt, du ligner et omvandrende lig.”

Liz havde helt ret, han manglede temmelig mange timers søvn, men det var vist det samme for alle.

“Det lover jeg,” svarede han og gik hen til elevatoren. Hvis han ikke havde haft så travlt, ville han være gået et smut forbi chefens kontor, men det var nok en meget god ide, at han slappede lidt af, før han talte med Brian.

Han så frem til rejsen til Stockholm, for han havde aldrig før været i Sverige. Politiet i Stockholm havde inviteret ham til at komme og forelæse. Tyler plejede normalt ikke at forelæse, når han arbejdede med en sag, men næst efter sit job som drabsefterforsker elskede han mest af alt at holde foredrag. Om seriemordere. Og det var præcis, hvad han arbejdede med i denne særlige enhed på Scotland Yard. Det sidste års tid havde de haft fokus på at finde en seriemorder, der havde en hel del bizarre drab på samvittigheden. Det var en lystmorder, der nød at holde sine ofre i live flere dage, så han kunne voldtage dem gentagne gange, hvorefter han strangulerede dem med et rødt tørklæde.

Det første offer havde de fundet i maj 2009. Kristina Lundin, svensk statsborger. Scotland Yard havde som altid informeret det svenske politi, men eftersom det drejede sig om en seriemorder, og formentlig en englænder, havde det engelske politi sagen. Man havde sammensat et særligt team inden for MIT. Et team, som Tyler var gruppechef for. Gruppen bestod af syv personer med forskellige erfaringer, og deres øverste chef, Brian Miller, var næsten en legende inden for sit felt og styrede gruppen med hård hånd. Han var også Tylers mentor, og når Brian gik på pension, ville Tyler med glæde overtage afdelingen, men det var der nogle år til endnu. Først ville han få brug for at få lidt større fødder, så han kunne udfylde de fodspor, Brian ville efterlade.

Morderen havde meddelt dem via et håndskrevet brev, at de

kunne finde hende i Hyde Park. Ude på en lille ø, eller måske snarere et sted lidt ude i vandet, hvor fuglene holdt til. De havde fundet hende liggende nøgen på en ligpose og omgivet af fugle, hvilket naturligvis ikke var det ideelle sted for en mordstedsundersøgelse, men eftersom Hyde Park var et velbesøgt sted, havde de troet, at det ville blive en enkel sag.

Men de var stødt på problemer lige fra dag et.

Ingen havde set eller hørt noget usædvanligt, og de overvågningskameraer, der dækkede netop dette område, havde været i stykker. Hvad enten det var med vilje eller et tilfælde, gjorde ikke den store forskel. Morderen havde været tvunget til at anvende en båd eller kano for at komme ud til øen, men de havde ikke fundet et sådant transportmiddel. Jo, de havde modtaget en anmeldelse om en stjålet kano, men det var alt. Hvad angik brevet, var der ikke meget at gå efter. Englands førende eksperter havde gennemgået det med lup, men også det havde været en blindgyde. De havde fundet små fragmenter af gammel maling og fibre, som stammede fra en madras-type, der blev anvendt på hospitaler, ligesom de havde fundet fibre fra det tørklæde, offeret var blevet kvalt med. Mens de var i gang med at bearbejde alle data, modtog de endnu et brev. Offer nummer to. Liget blev fundet i et hus i udkanten af Hyde Park, hvor ejerne havde været bortrejst på grund af en renovering. Og der var føjet endnu en bizar detalje til sagen, for offeret havde haft et tatoveret hjerte i halsgruben, eller lige neden for nøglebenet. Ved det første offer havde de ikke overvejet, at det kunne stamme fra morderen, men nu blev de klar over, at det var tilfældet. Han mærkede sine ofre.

Men den information havde de valgt at holde hemmelig for offentligheden. I hvert fald indtil videre. Og så var det fortsat på samme måde, altid samme type kuvert med samme typografi og samme type information. Kun de steder, hvor han dumpede dem, vekslede.

Nu er det tid for mig at slippe denne vidunderlige skabning fri. Hun ligger på den lille ø i Hyde Park. Jeg håber, I vil komme til at få lige så stor glæde af hende, som jeg har haft. På gensyn!

XXXX

Brevet var altid adresseret til Tyler, underskrevet med fire gange X, og det var fortsat på samme måde. Nu var morderen oppe på fire ofre, alle med samme fragmenter af maling og fibre fra madras og tørklæde. Og de havde ingen anelse om, hvornår han ville slå til igen.

☆

I garagen stod Tylers øjsten, en sort Audi A3 fra 2008. Uden for politistationen kørte han ind på Broadway og videre i retning af Piccadilly. Hvis trafikken tillod det, kunne han køre hjem på et kvarter, men i myldretiden skulle han regne med mindst det dobbelte. I dag var det mandag, og klokken var ikke et endnu. Det gik uden problemer.

Tyler nåede godt hjem, låste døren op og trådte ind i en enkel, maskulin lejlighed med mørke træsorter og hvide vægge. Huset havde været hans barndomshjem, og arkitekten, hans far, havde stået for renovering og ombygning. Nu var huset opdelt i tre adskilte lejligheder, og han, hans lillebror og deres far havde hver sin. Tyler boede i stueetagen, faren i midten og Stewart øverst oppe. Desværre var der ikke længere en mor. Hun havde tabt den ulige kamp med kræften fem år tidligere.

Stuen var det centrale rum i Tylers lejlighed og havde åben adgang til køkkenet. Der var to soveværelser. Det ene brugte han som arbejds-værelse, men det var også indrettet som gæsteværelse med en sovesofa. Ikke fordi han særligt ofte havde gæster og slet ikke nu, hvor denne efterforskning havde opslugt ham helt. Han kunne faktisk ikke engang huske, hvornår han sidst havde talt med en af sine venner. Han vidste, at det var bedst at håndtere et job af denne type med meget arbejde og meget lidt privatliv. Kærligheden havde også lidt under det. Sene aftener og weekendarbejde var ikke nogen god opskrift på romantik. I hvert fald til han traf Mary, der var anderledes og stammede fra en familie af politifolk igennem generationer. Men kærligheden var sluttet brat en dag for tre år siden.

Blodpølen omkring Mary gled forbi hans indre blik, og han kneb øjnene sammen. *Man siger, at tiden læger alle sår, men det er ikke sandt.*

Tyler trak rejsetasken frem fra skabet. Det var sjældent, den stod der i lang tid ad gangen. Han havde rejst en del i forbindelse med tjenesten i årenes løb. En lille sidegesjæft, som han holdt af. At forelæse om sit arbejde og frem for alt om profilering. De fleste mennesker syntes, at den slags var spændende. Forsøge at tænke som en morder og lave en profil på et menneske, man ikke kendte.

Det ringede på døren, og han smed tasken på sengen.

“Hej, er du på vej af sted?” Det var hans far, Mark Rimes.

“Jeg pakker, skal nogle dage til Stockholm.” Tyler gik ud på badeværelset og tog nogle barberhøvl og aftershave.

Hans far fulgte efter ham. “Ved du, hvor Stewart er?”

“Jeg talte med ham i morges ude på trappen. Han var vist på vej på arbejde.” Tyler gik ind i soveværelset igen. Hvad skulle han pakke af tøj?

“Han har lovet at følge mig til lægen klokken tre, men jeg kan ikke få fat på ham.”

Han har virkelig ikke meget tålmodighed, ham farmand.

“Men far, klokken er jo kun et. Er du ikke ude i lidt rigelig god tid?” Tyler tog tasken og gik tilbage ud i køkkenet.

“Jeg er bare urolig. Det er mange undersøgelser, og jeg har endnu ikke fået svar på de andre prøver, de har taget.”

“Okay, det tager noget tid, men det hele skal nok gå godt. Lægen sagde jo, at det er rutineundersøgelser hos en mand i din alder.” Tyler klappede ham på skulderen.

“Det er ikke altid, Stewart er kommet til tiden, og nogle gange er han slet ikke dukket op. Så det er vel ikke så mærkeligt, at jeg er urolig?”

“Du kan jo også selv tage på hospitalet, du har da ikke brug for, at vi holder dig i hånden, vel?”

Far kunne være lidt af en martyr til tider, og han havde forandret sig, siden deres mor gik bort. De elskede ham meget højt, men indimellem kunne han virkelig gå dem begge på nerverne. Mor havde taget sig af ham i alle årene, og de havde været som to brikker i et puslespil. Nu var den ene brik væk, og han ville så gerne finde en ny at passe sammen med. Det måtte så være hans sønner. Som begge

arbejdede temmeligt meget.

“Tyler, kan du ikke tale med din bror?”

“Hvad skal jeg sige til ham? Det er bedst, du selv taler med ham. Han har aldrig lyttet til mig.” Han foldede bukser og skjorter sammen og lagde dem i tasken.

Mark gik hen mod døren. “Der vil sikkert være meget smukt med sneen i Stockholm på denne årstid, forsøg at få tid til at nyde det lidt.”

Tyler gik hen og gav ham et kram.

☆

Da han havde pakket færdig, satte han sig ind foran fjernsynet, men det handlede kun om elendighed. Krig og politik, en verdensøkonomi, der vaklede, og problemer i mange lande. Han slukkede igen.

I brusebadet forsøgte han at slippe de tanker, der for omkring i hovedet, men han kunne ikke rigtigt ryste dagens skænderi af sig. Han ville blive nødt til at ringe til Brian i morgen og fortælle om Jake. Han gik ud af bruseren, lagde et håndklæde om hofterne og kiggede sig i spejlet. Skægstubbene var nogle dage gamle, men han orkede ikke at barbere sig nu. Alt var alligevel også pakket ned. Han trak et par boxershorts på og en T-shirt, og så satte han sig foran computeren, netop som telefonen ringede.

“Hej, det er Brian.”

Godt, så slipper jeg for det opkald.

“Jeg havde faktisk tænkt at ringe til dig, men så blev jeg begravet i arbejde,” svarede han og kiggede tomt på skærmen foran sig.

“Jeg havde en interessant samtale med Jake for en time siden. Jeg vil gerne høre din udgave.”

Hvordan skal jeg kunne give en neutral udgave af det, der skete, uden at blive rasende igen?

“Hvad skal jeg sige? Han har problemer med at arbejde i en gruppe og særligt sammen med mig.”

“Ikke, hvad jeg ønsker at høre,” sagde Brian.

“Jeg gik måske lidt for langt, men han ville ikke lytte. Sidst jeg

tjekkede, var det mig, der var chef.”

Brian var tavs. Tyler fortsatte. “Det er han trods alt ikke blevet endnu, men det varer måske ikke så længe?”

Tyler knugede så hårdt om telefonen, at hans fingre blev helt hvide, og han kom til at lyde mere arrogant, end det var hans mening.

“Vær nu ikke tåbelig, Tyler, du ved udmærket, jeg synes, du laver et godt stykke arbejde, men vi kan ikke have den her slags problemer. En af jer må opføre sig voksent. Jeg går ud fra, det bliver dig.” Brian sukkede.

“Okay, men hvis han har problemer, kunne man vel bede ham søge et nyt job?”

“Det er nok meget godt, du skal væk nogle dage. Få lidt ro på og lidt afstand til det hele. Når du kommer tilbage, må vi have en snak. Ikke noget alvorligt. Men vi må forsøge os med en anderledes tilgang til efterforskningen. Som sagt, det taler vi om, når du er tilbage igen. Vi ses om nogle dage.”

Da samtalen var slut, følte Tyler sig som en ballon, som luften var gået ud af. Den her sag tog virkelig hårdt både på ham selv og på kollegaerne. Selv Brian lød træt nu. Han slukkede for computeren. Det var på tide at få noget søvn, og før hovedet ramte puden, var han væk.

☆

Lyden fortsatte stædigt og ville ikke stoppe. Han vendte sig og trak puden hen over hovedet. *Forsvind*. Han orkede ikke at tale med nogen, men ringelyden fortsatte bare. Så åbnede han det ene øje og kiggede på uret. Tolv om natten. Han blev klar over, hvem det var, og steg ud af sengen for at åbne døren.

“For fanden, som du ser ud.”

Lillebror ved altid, hvordan han skal muntre mig op.

“Hvorfor svarer du ikke, når far ringer til dig på mobilen? Du ved jo, hvordan han er.”

“Jeg var til træning, man kan vel ikke stå til rådighed hele tiden?” Stewart gik ind i stuen, åbnede barskabet og skænkede sig en whisky.

Så vendte han sig om mod Tyler. "Man har brug for en forfriskning, når man har været sammen med far en halv dag."

Det kunne Tyler ikke sige noget til. "Skænk også en til mig. Jeg havde et skænderi med en af mine medarbejdere i dag." Han sank ned i den bløde sofa og lagde benene på bordet.

"Jake?"

Tyler nikkede. "Der går sjældent en uge uden en ny konfrontation. Men hvis man bakker lidt og analyserer situationen, hvilket jo er mit ekspertiseområde, så er det måske ikke så mærkeligt."

Stewart rakte glasset med den gyldne væske hen mod ham. "Lad det ligge, du kunne ikke have gjort noget anderledes."

Tyler slyngede indholdet i sig og skar ansigt.

Hvorfor kan han ikke bare gøre, som han får besked på?

På den anden side var det længe siden, at de havde været på bølgelængde, og han forstod udmærket Jakes modvilje.

Når alt kommer til alt, var det jo mig, der dræbte hans søster Mary.

Så snart mindet dukkede op, skubbede han det fra sig.